

førte. Efter den nu gjældende Lov kan man ikke sige Andet end, at Uddannelsen, om den end kunde pusses længere og bedre i enkelte Henseender; maa erkjendes for i det Hele at være tilstrækkelig, under Forudsætning af, at de tilstrækkelige Lærerekræfter ere tilstede. Men for Diebliffet, mine Herrer, sfer Uddannelsen kun ved at opslide Befalingsmændene. For Folkenes Skyld maa man forlange, at de skulle være vel uddannede og vel førte, men man maa ogsaa stille den Fordring, at Lovforslaget tager Hensyn til den Bærnepligtiges Tid, denne for den enkelte Mand saa vigtige, saa overordentlig kostbare Tid. Det er ganske vist, at man paa ingen mulig Maade kan komme til en fuldstændig ligelig Fordeling af Bærnepligtsbyrden. Som det er blevet yttret, er der Bærnepligtige, der aldeles ikke forrette Tjeneste, andre, der forrette meget kort, og atter andre, der forrette længere Tjeneste. Bærnepligtsloven anviser nu vel en Godtgjørelse til de Bærnepligtige, som ligge længere inde, derved, at der mod Slutningen af Bærnepligtstiden gives Afkortning, men selv om en saadan Godtgjørelse ikke gaves, maa det dog med Nødvendighed stille sig saaledes, at der maa komme Ulighed, naar man overhovedet vil have, at der skal være en Hær, som er i Stand til at forsvare Landet. Men hvad man kan forlange, er, at der i Hæroreningen ikke maa findes Uligheder, som ikke med Nødvendighed ere fremkaldte af militære Hensyn; og da der ved den nu gjældende Ordning Stabes Uligheder af den nævnte Bestaffenhed, saa er det klart for mig, at det er Regjeringens Pligt at gjøre opmærksom paa disse og saa gennem Revisionen saa snart som muligt at faae dem ændrede. Jeg skal gjøre opmærksom paa enkelte af disse Uligheder, skjøndt de vistnok for en stor Del ere i de ærede Medlemmers Erindring. Der er for Exempel den Ulighed, at medens Alle, der ere egnede til egentlig Krigstjeneste, indkalbes, indkalbes af Militærarbeidere kun et mindre Antal, omtrent en Trediedel, og medens de Første ubetinget maa gjøre deres Tjeneste, har denne Trediedel af Militærarbeiderne Ret til at bytte med de andre Militærarbeidere, som ikke ere indkaldte. Det er et Forhold, hvor Bærnepligtige uden Nødvendighed ere stillede forskjelligt, og et Forhold, som tynger meget haardt paa Landbefolkningen. Naar man nemlig vil gjennege de forskjellige statistiske Oplysninger om Udskrivningen, vil det ses, at i den Udskrivningskreds, hvor Bybefolkningen er den overveiende, er Antallet af Kombattanter forholdsvis større, og Antallet af Militærarbeidere forholdsvis mindre end i de Kredse, hvor Landbefolkningen er den overveiende. Forholdet er altsaa saaledes, at et større Antal af Militærarbeiderklassen leveres af Landbefolkningen end af Bybefolkningen, og naar man dertil erindrer, at der er visse Dele af den Tjeneste, hvortil Militærarbeiderne indkalbes, til hvilken der fordres særlige Egenstaber, nemlig at de Raagjældende

skulle være vante til at omgaaas Heste, ville De se, at ogsaa denne Byrde kommer til at tynges stærkere paa en Del af Befolkningen end paa en anden. Jeg finder, at dette er en Ulighed, og det stiller sig for mig saaledes, at man fornuftigvis bør ændre den; men det er dog af den Slags Spørgsmaal, om hvilke jeg for mit Bedkommende maa sige, at naar det høie Thing afgjør Sagen i modsat Retning, er det Noget, som jeg da vil lade være Thingets Ansvar, naar iøvrigt kun det hævdes, som er den militære Side af Sagen, at vi ikke fremtidig udskrive Følk, som i Virkeligheden ikke kunne bruges til den Tjeneste, hvortil de skulle bruges. Der er en anden uødvendig Ulighed i den nu gjældende Ordning, som jeg ogsaa maa gjøre opmærksom paa, og det er den, som fremkommer ved den store Uensartethed, der er i Udskrivningsmassens Fordeling i de forskjellige Ar paa Grund af Bærnepligtslovens Bestemmelse om, at Følk forlods kunne melde sig til Udskrivning. Dette i Forbindelse med den store Forskjellighed, der er i Fordelingen af Brigadefredsnes og Halvbrigadefredsnes Mandskab, leder til Forhold, der ere høist underlige at se paa. Det lader saaledes til, at det kan være Tilfældet ved en enkelt Bataillon, at Mandstabet kan slaa sig sammen om et enkelt Ar at komme ind i stor Masse, og man har set et saadant Tilfælde, men hvad har Følgen været deraf? Det har været, at Noget af dem, som have været udskrevne, ikke en eneste Gang have været i Leiren og heller ikke ville blive indkaldte til Reserverbataillonen, medens der er Følk, henhørende til samme Udskrivningskreds, som have valgt at gjøre Tjeneste et andet Ar, og som have været 2 Gange i Leir og engang indkalbes til Reserverbataillonen. Det er Forhold, som ere i høit Grad ulige og abnorme, og i militær Henseende endog skadelige, og det maa være en Pligt at faae dem forandrede ved Revisionen. Det var nu med Hensyn til Mandstabet, som føres; men ogsaa med Hensyn til Førerne maa jeg gjentage de Bemærkninger, jeg gjorde før, som gik ud paa at udhøve for det høie Thing, at deres Antal ikke er tilstrækkeligt, og at navnlig Antallet af de faste, fuldt uddannede, modne Befalingsmænd ikke er tilstrækkeligt. De ere ikke tilstrækkelige hverken til at udføre den daglige Bæretjeneste eller ville være tilstrækkelige, naar Udfelingerne føres mod Tjenden. Naar man ser tilbage til de Forudsætninger, der laa til Grund for Lovens af 6te Juli 1867, ser man, at man har paa-regnet, at et vist Antal Officerer og Underofficerer skulle være tilstede for at uddanne Rekruter; det er klart, hvorledes disse Tal ere komne frem, nemlig paa den Maade, at man har sagt: Mandstabet skal uddannes tilstrækkelig og for at faae det uddannet, behøves i Rekruttskolen som i enhver anden Skole et vist Antal Lærere i Forhold til Elevernes Antal. Hvad man dengang forudsatte — for at give et Exempel fra Fødsfolket — var,